Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (desátého rozšířeného senátu)

16. října 2024*

„Veřejná služba – Úředníci – Náhrada škody způsobené Unii – Inkaso pohledávky započtením – Promlčecí lhůta – Použitelné právo – Článek 98 odst. 2 druhý pododstavec nařízení (EU, Euratom) 2018/1046 – Pojem ‚normální okolnosti' – Předchozí formální rozhodnutí, kterým se určuje pohledávka, jež je předmětem žaloby"

Ve věci T-494/23,

HG, zástupce: L. Levi, advokátka,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zástupci: T. Bohr a L. Hohenecker, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát)

ve složení: O. Porchia, předsedkyně, M. Jaeger, L. Madise (zpravodaj), P. Nihoul, a S. Verschuur, soudci,

za soudní kancelář: V. Di Bucci, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení

s ohledem na to, že účastníci řízení ve lhůtě tří týdnů od okamžiku, kdy jim bylo doručeno sdělení o ukončení písemné části řízení, nepodali žádost o konání jednání, a poté, co na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu stanovil, že bude rozhodováno bez konání ústní části řízení,

vydává tento

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 270 SFEU se žalobce HG domáhá jednak zrušení rozhodnutí Evropské komise ze dne 10. října 2022 (BUDG.C.4.001/AM/444), ze dne 13. října 2022 (BUDG.C.4.001/PRS/444), ze dne 11. listopadu 2022 (BUDG.C.4.001/AM/444_3), ze dne

* Jednací jazyk: francouzština.

12. prosince 2022 (BUDG.C.4.001/AM/444_4), ze dne 9. ledna 2023 (BUDG.C.4.001/AM/444_5), ze dne 19. ledna 2023 (BUDG.C.4.001/PRS/444_6), ze dne 9. února 2023 (BUDG.C.4.001/LM/444), ze dne 10. března 2023 (BUDG.C.4.001/LM/444) a ze dne 11. dubna 2023 (BUDG.C.4.001/PRS/444) týkající se započtení pohledávek, které se ho týkají (dále jen „napadená rozhodnutí“), a jednak uložení povinnosti Komisi vrátit inkasovanou částku ve výši 24 092,59 eura navýšenou o úroky z prodlení.

Skutkový stav

2 Rozhodnutím ze dne 10. února 2015 (dále jen „rozhodnutí ze dne 10. února 2015“) Komise uložila žalobci, jednomu ze svých úředníků, disciplinární sankci a uložila mu nahradit škodu, která Evropské unii vznikla, ve výši 108 596,35 eura na základě čl. 22 odst. 1 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“). Toto rozhodnutí, které žalobce napadl, vstoupilo v platnost dne 1. března 2015.

3 Rozsudkem ze dne 15. prosince 2021, HG v. Komise (T-693/16 P-RENV-RX, EU:T:2021:895), Tribunál mimo jiné snížil výši náhrady škody požadované po žalobci na 80 000 eur ke dni vyhlášení rozsudku z důvodu, že Komise přispěla ke vzniku újmy. Kasační opravný prostředek podaný proti uvedenému rozsudku byl odmítnut z důvodu zjevného nedostatku pravomoci Soudního dvora (usnesení ze dne 30. června 2022, HG v. Komise, C-150/22 P, nezveřejněné, EU:C:2022:523).

4 Mezi přijetím rozhodnutí ze dne 10. února 2015 a vyhlášením rozsudku ze dne 15. prosince 2021, HG v. Komise (T-693/16 P-RENV-RX, EU:T:2021:895), nebyla žalobci zaslána žádná výzva k úhradě. Příslušná schvalující osoba Komise zaslala žalobci výzvu k úhradě dne 3. března 2022 na částku 80 000 eur, v níž jako lhůtu k zaplacení uvedla 19. dubna 2022. Návrh na zrušení této výzvy, který žalobce podal dne 18. března 2022 z důvodu existence pětileté promlčecí lhůty, byl schvalující osobou zamítnut e-mailem ze dne 1. dubna 2022. Dne 30. května 2022 podal žalobce stížnost podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu proti rozhodnutí o inkasu částky 80 000 eur. Dne 31. května 2022 obdržel žalobce od účetního upomínku. Poté proběhla jednání s účetním, načež orgán oprávněný ke jmenování rozhodnutím ze dne 27. září 2022 stížnost ze dne 30. května 2022 odmítl jako nepřípustnou.

5 Od 10. října 2022 byla žalobci postupně oznamována rozhodnutí účetního o započtení jeho dluhu vůči Komisi proti jeho platu nebo jiným pohledávkám vůči Komisi. Započtení vůči měsíčnímu platu činilo 3 350 eur a započtení vůči výdajům při služební cestě bylo v plné výši. Žalobce podal proti těmto rozhodnutím stížnosti, které byly rozhodnutím ze dne 5. května 2023 zamítnuty. V tomto rozhodnutí orgán oprávněný ke jmenování mimo jiné uvedl, že pětiletá promlčecí lhůta, které se žalobce dovolává na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014 a (EU) č. 283/2014 a rozhodnutí č. 541/2014/EU a zrušuje nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 (Úř. věst. 2018, L 193, s. 1, dále jen „finanční nařízení z roku 2018“), se na situaci, na kterou se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie a kterým se zrušuje nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Úř. věst. 2012, L 298, s. 1, dále jen „finanční nařízení z roku 2012“), nepoužije. Uvedený orgán dodal, že vzhledem k neexistenci promlčecí lhůty stanovené použitelnými právními předpisy nebyla za daných okolností porušena zásada, že správní orgán musí jednat v přiměřené lhůtě.

6 Dne 10. srpna 2023 podal žalobce tuto žalobu, kterou se mimo jiné domáhá, jak je uvedeno v bodě 1 výše, zrušení napadených rozhodnutí. Následná obdobná rozhodnutí nejsou předmětem této žaloby.

Návrhová žádání účastníků řízení

7 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadená rozhodnutí;

– v případě potřeby zrušil rozhodnutí ze dne 5. května 2023 o zamítnutí jeho stížností;

– uložil Komisi povinnost vrátit částky inkasované na základě napadených rozhodnutí, tedy 24 092,59 eura s úroky z prodlení vypočítanými na základě sazby Evropské centrální banky (ECB) navýšené o 2 procentní body;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

8 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou,

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

K návrhovým žádáním znějícím na zrušení

9 Žalobce se domáhá zrušení napadených rozhodnutí a v případě potřeby zrušení rozhodnutí ze dne 5. května 2023 o zamítnutí jeho stížností. Z ustálené judikatury vyplývá, že návrhová žádání, která formálně znějí na zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížnosti podané podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu, mají ten účinek, že se Tribunálu předkládá k posouzení akt, proti němuž byla stížnost podána, pokud jako taková nemají samostatný obsah (viz rozsudek ze dne 16. ledna 2018, SE v. Rada, T-231/17, nezveřejněný, EU:T:2018:3, bod 21 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz také rozsudek ze dne 17. ledna 1989, Vainker v. Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, bod 8).

10 V projednávané věci nemají návrhová žádání směřující ke zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížností samostatný obsah v tom smyslu, že toto rozhodnutí potvrzuje napadená rozhodnutí, že situace žalobce nebyla znovu přezkoumána v závislosti na nových právních nebo skutkových okolnostech a že toto rozhodnutí nemění ani nedoplňuje napadená rozhodnutí. Návrhová žádání znějící na zrušení předložená žalobcem je proto třeba chápat tak, že směřují proti napadeným rozhodnutím (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. dubna 2017, HF v. Parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, body 71 a 72 a citovaná judikatura).

11 Na podporu své žaloby na neplatnost uvádí žalobce tři žalobní důvody. Dovolává se porušení článků 98, 100, 101 a 102 finančního nařízení z roku 2018, porušení zásady dodržení přiměřené lhůty a porušení zásady řádné správy a povinnosti jednat s náležitou péčí.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článků 98, 100, 101 a 102 finančního nařízení z roku 2018

12 Žalobce v podstatě tvrdí, že pohledávka je promlčena podle čl. 98 odst. 2 druhého pododstavce finančního nařízení z roku 2018, neboť výzva k úhradě ze dne 3. března 2022 nebyla vydána ve lhůtě pěti let stanovené tímto ustanovením od okamžiku, kdy Komise mohla svou pohledávku uplatnit. Z toho podle žalobce vyplývá, že příslušná schvalující osoba měla v souladu s čl. 101 odst. 2 písm. b) tohoto nařízení upustit od inkasa stanovené pohledávky, neboť bylo „nemožné z důvodů […] prodlevy při odeslání výzvy k inkasu za podmínek stanovených čl. 98 odst. 2“.

13 Žalobce má za to, že použitelnost finančního nařízení z roku 2018 vyplývá z napadených rozhodnutí, která jej uvádějí jako právní základ. Skutečnost, že v rozhodnutích o započtení, která mu byla adresována a která byla přijata po rozhodnutích, která jsou předmětem tohoto sporu, je rovněž uvedeno jako právní základ, potvrzuje úmysl Komise přijmout dotčená rozhodnutí na tomto základě. Komise nemůže změnit právní základ ve fázi řízení o stížnosti, jak to učinila v rozhodnutí o zamítnutí jeho stížností ze dne 5. května 2023, nahrazením původně použitého právního základu finančním nařízením z roku 2012, které nestanoví lhůtu pro přijetí výzvy k úhradě. Ze zásady právní jistoty vyplývá, že možnost změnit odůvodnění rozhodnutí ve fázi stížnosti nemůže být chápána tak, že umožňuje změnit jeho právní základ.

14 Žalobce dodává, že pohledávka Komise byla jistá, o stanovené pevné částce a splatná od přijetí rozhodnutí ze dne 10. února 2015. Skutečnost, že pohledávka je jistá, nebyla zpochybněna jejím napadením, zejména v soudním sporu, a toto napadení nevedlo k pozastavení lhůty pro vydání výzvy k úhradě. Skutečnost, že výše dluhu stanovená v rozhodnutí ze dne 10. února 2015 byla snížena rozsudkem ze dne 15. prosince 2021, HG v. Komise (T-693/16, P-RENV-RX, EU:T:2021:895), neměla vliv na to, že pohledávka byla stanovena pevnou částkou. Uvedený rozsudek nevedl ke vzniku nové pohledávky, ale došlo ke snížení stávající pohledávky. Konečně lhůta pro vydání výzvy k úhradě nebyla pozastavena napadením ze strany žalobce.

15 Komise zpochybňuje použitelnost finančního nařízení z roku 2018 namísto finančního nařízení z roku 2012, které nestanoví lhůtu pro sdělení výzvy k úhradě.

16 Komise v tomto ohledu tvrdí, že použitelné nařízení mělo být určeno na základě okamžiku, kdy se její pohledávka stala jistá, o stanovené pevné částce a splatná, tj. okamžiku, kdy bylo přijato rozhodnutí ze dne 10. února 2015. Podle čl. 282 odst. 2 finančního nařízení z roku 2018 se však toto nařízení uplatní až od 2. srpna 2018. Žádné přechodné ustanovení nestanoví zpětné použití pětileté lhůty uvedené v čl. 98 odst. 2 tohoto nařízení na pohledávky splatné již před jeho vstupem v platnost. Tato lhůta se použije pouze na pohledávky, které se staly jistými, o stanovené pevné částce a jsou splatné po vstupu finančního nařízení z roku 2018 v platnost, což není případ dotčené pohledávky.

17 Opačný výklad by vedl k retroaktivnímu zavedení lhůty pro zaslání výzvy k úhradě pro pohledávky splatné již před vstupem finančního nařízení z roku 2018 v platnost, což by bylo v rozporu s právní jistotou a zásadou řádného řízení a ochrany finančních zájmů Unie.

18 V projednávané věci nemůže použitelnost finančního nařízení z roku 2018 vyplývat z pouhé skutečnosti, že napadená rozhodnutí zmiňují toto nařízení jako právní základ, neboť tento základ je nesprávný a byl platně opraven ve prospěch finančního nařízení z roku 2012 v rozhodnutí o zamítnutí stížností ze dne 5. května 2023. Z předsoudního řízení o stížnosti podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu vyplývá, že si administrativa ponechává možnost změnit odůvodnění, na jehož

základě přijala napadené rozhodnutí, před jeho předložením unijnímu soudu. Kromě toho Komise zdůrazňuje, že rozhodnutí o započtení, která následovala po napadených rozhodnutích, nejsou součástí sporu. V důsledku toho nemohou být zohledněny důvody a ustanovení, na které odkazují.

19 Konečně podle Komise pětiletá promlčecí lhůta stanovená v čl. 81 odst. 1 finančního nařízení z roku 2012 v okamžiku přijetí napadených rozhodnutí neuplynula, neboť začala běžet až od data splatnosti sděleného žalobci ve výzvě k úhradě, tedy od 19. dubna 2022.

20 Článek 98 odst. 2 první pododstavec finančního nařízení z roku 2018 stanoví, že „veškeré pohledávky identifikované jako jisté, o stanovené pevné částce a splatné se stanovují inkasním příkazem, jímž příslušná schvalující osoba vydává účetnímu pokyn k inkasu dané částky“, a že „[p]oté se dlužníku zasílá výzva k úhradě, [až na výjimku, která není v projednávané věci relevantní]“. V článku 98 odst. 2 druhém pododstavci finančního nařízení z roku 2018 se dodává, že „[s]chvalující osoba zašle výzvu k úhradě neprodleně po stanovení pohledávky, nejpozději však ve lhůtě pěti let od okamžiku, kdy orgán Unie mohl za normálních okolností pohledávku uplatnit“. Totéž ustanovení upřesňuje, že „[t]ato lhůta se nepoužije, pokud příslušná schvalující osoba zjistí, že i přes řádnou péči, kterou orgán Unie vynaložil, lze jeho opožděné jednání přičíst chování dlužníka“.

21 Je třeba uvést, že v souladu s čl. 282 odst. 2 finančního nařízení z roku 2018 se ustanovení čl. 98 odst. 2 druhého pododstavce téhož nařízení, která stanoví pětiletou promlčecí lhůtu, které se dovolává žalobce, použijí od téhož dne, kdy toto nařízení vstoupilo v platnost, tedy dne 2. srpna 2018. Přechodná ustanovení uvedená v článku 279 tohoto nařízení a data zpětné nebo odložené použitelnosti některých ustanovení uvedená v jeho čl. 282 odst. 3 se na ně nevztahují. Článek 281 finančního nařízení z roku 2018 kromě toho stanoví, že až na výjimku, která není v projednávané věci relevantní, se finanční nařízení z roku 2012 zrušuje s účinkem ode dne 2. srpna 2018.

22 Dále, pokud jde o zásady časové posloupnosti pravidel, je třeba připomenout, že nové pravidlo se v zásadě okamžitě vztahuje na budoucí účinky situace, která vznikla za platnosti předchozího pravidla (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. dubna 1970, Brock, 68/69, EU:C:1970:24, bod 7). Budoucí účinky situace vzniklé v době platnosti starého pravidla je třeba chápat tak, že se vztahují k současným účinkům této situace v okamžiku, kdy se nové pravidlo stane použitelným (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2002, D'Hoop, C-224/98, EU:C:2002:432, bod 25 a citovaná judikatura). Použití nového pravidla na současné účinky situace vzniklé v době platnosti starého pravidla nepředstavuje zpětné použití nového pravidla (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. července 1986 Licata v. CES, 270/84, EU:C:1986:304, bod 31).

23 Podle ustálené judikatury se nové pravidlo použije od data jeho použitelnosti stanoveného v aktu, kterým bylo zavedeno, a byť se nepoužije na právní situace vzniklé a na právní postavení s konečnou platností nabytá za platnosti dřívějšího pravidla, použije se na jejich budoucí účinky, jakož i na nové právní situace. Z judikatury konkrétně vyplývá, že o procesních pravidlech se má obecně za to, že jsou použitelná ke dni, kdy vstoupí v platnost, na rozdíl od hmotněprávních pravidel, která jsou obvykle vykládána tak, že se vztahují na situace vzniklé před jejich vstupem v platnost pouze tehdy, pokud z jejich znění, cíle nebo struktury jasně vyplývá, že jim musí být přiznán takový účinek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. března 2015, Komise v. Moravia Gas Storage, C-596/13 P, EU:C:2015:203, body 32 a 33 a citovaná judikatura).

24 Rovněž bylo judikováno, že ačkoli pravidlo o promlčení týkající se celního dluhu je pravidlem hmotněprávním, neboť upravuje samotný celní dluh (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. února 2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, body 39 až 41, a ze dne 3. června 2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, bod 35), může se nicméně vztahovat na budoucí účinky situace, kdy celní dluh s konečnou platností dovršen nebyl, navzdory okolnosti, že tento dluh vznikl za platnosti dřívějšího pravidla (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. června 2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, bod 38).

25 V projednávané věci nebyla pohledávka Unie vůči žalobci s konečnou platností dovršena dne 2. srpna 2018, neboť žalobce tuto pohledávku zpochybnil a soudní řízení v této věci stále probíhalo, a proto nelze ani připustit, aby před tímto datem, tj. přibližně tři a půl roku po rozhodnutí ze dne 10. února 2015, Komise s ohledem na tyto okolnosti s konečnou platností ztratila právo provést inkaso této pohledávky z důvodu prodlení s uplatněním tohoto práva. Jednak finanční nařízení z roku 2012 nestanovilo žádnou konkrétní lhůtu pro zaslání výzvy k úhradě a jednak přiměřená lhůta, kterou musí orgán Unie v tomto typu situace přesto dodržet pro výkon svých pravomocí, nebyla za daných okolností překročena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 2016, Marchiani, C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 96 a citovaná judikatura). Z toho důvodu se na dotčenou pohledávku použije čl. 98 odst. 2 druhý pododstavec finančního nařízení z roku 2018.

26 S ohledem na výše uvedený závěr není nutné vyjadřovat se k argumentům žalobce, podle nichž Komise nemohla změnit právní základ napadených rozhodnutí ve svém rozhodnutí o zamítnutí stížností ze dne 5. května 2023.

27 Nicméně na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, se na něj promlčecí lhůta stanovená v čl. 98 odst. 2 druhém pododstavci finančního nařízení z roku 2018 nevztahuje.

28 Toto ustanovení totiž stanoví, že pětiletá promlčecí lhůta začíná běžet „od okamžiku, kdy orgán Unie mohl za normálních okolností pohledávku uplatnit“.

29 Komise přitom mohla mít oprávněně za to, že okolnosti projednávané věci vyznačující se napadenou pohledávkou, která mohla být následně zrušena nebo snížena, jak se potvrdilo, jelikož ji Tribunál v rozsudku ze dne 15. prosince 2021, HG v. Komise (T-693/16 P-RENV-RX, EU:T:2021:895), snížil z 108 596,35 eura na 80 000 eur, byly normální ve smyslu čl. 98 odst. 2 druhého pododstavce finančního nařízení z roku 2018, až když se uvedený rozsudek stal konečným.

30 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že v takové procesní situaci, jako je situace v projednávané věci, kdy pohledávka musela být nejprve určena na základě zvláštního řízení formálním rozhodnutím předcházejícím jejímu stanovení, je takový výklad čl. 98 odst. 2 druhého pododstavce finančního nařízení z roku 2018 v zájmu řádné správy, neboť je příznivý jak pro zájmy věřitelských orgánů, tak pro zájmy jejich dlužníků nebo případných dotčených třetích osob, vzhledem k tomu, že za všech okolností neukládá příslušné schvalující osobě, aby nařídila inkaso pohledávek, které dlužníci napadli ohledně jejich podstaty nebo jejich výše, před tím, než se dozví o konečném osudu těchto pohledávek a bez zohlednění výše uvedených zájmů. Zejména v případě, kdy existuje pohledávka vůči úředníkovi a úředník zpochybňuje jak její podstatu, tak její výši tím, že se domáhá zrušení nebo změny předchozího rozhodnutí, kterým byla pohledávka určena, může schvalující osoba za účelem stanovení vhodného okamžiku pro stanovení pohledávky, nařízení jejího inkasa a zaslání výzvy k úhradě, přihlédnout zejména k povinnosti administrativy jednat ve vztahu ke svým zaměstnancům s náležitou péčí, která vyžaduje, aby zohlednila nejen zájmy služby, ale i zájmy dotyčného úředníka (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. května 1980, Kuhner

v. Komise, 33/79 a 75/79, EU:C:1980:139, bod 22), výši dotčené částky ve vztahu k příjmům úředníka a jeho posouzení možnosti, že tato částka, zejména pokud vyplývá z odpovědnosti úředníka, může být změněna soudem při výkonu soudního přezkumu v plné jurisdikci.

31 Tento výklad navazuje na výklad Soudního dvora, který rozhodl, že i když orgán může za normálních okolností uplatnit svou pohledávku ode dne, kdy je jistá, o stanovené pevné částce a splatná, tedy v projednávané věci ode dne 1. března 2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 10. února 2015, je třeba zohlednit okolnosti případu, aby bylo možné posoudit, zda se schvalující osoba dostala do prodlení se sdělením výzvy k úhradě dlužníkovi (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 2016, Marchiani v. Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, body 103 a 104). Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že je třeba zohlednit zejména význam sporu pro dotčenou osobu, složitost věci, jakož i jednotlivé procesní etapy, které orgán Unie absolvoval (rozsudek ze dne 14. června 2016, Marchiani v. Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 99).

32 Uvedený výklad je rovněž v souladu s vůlí unijního normotvůrce, který chtěl zavést ustanovení čl. 98 odst. 2 druhého pododstavce finančního nařízení z roku 2018 zejména za účelem zohlednění judikatury připomenuté v bodě 31 výše, jak vyplývá z bodu 8 odůvodnění návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie a kterým se mění nařízení (ES) č. 2021/2002, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1305/2013, (EU) č. 1306/2013, (EU) č. 1307/2013, (EU) č. 1308/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014, (EU) č. 283/2014 a (EU) č. 652/2014 a rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 541/2014/EU [COM/2016/0605 final – 2016/0282 (COD)].

33 Pokud jde o tvrzené porušení článků 100 a 102 finančního nařízení z roku 2018, žalobce neuvádí žádný argument na podporu tohoto tvrzení. Podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a jednacích řádů unijních soudů, jak jsou vykládány v rámci ustálené judikatury, musí žaloba obsahovat žalobní důvody a uplatňované argumenty dostatečně jasným a přesným způsobem, aby žalovanému umožnily připravit si obhajobu a soudu rozhodnout případně i bez dalších informací. Pokud tomu tak není, je nejasný nebo neurčitý žalobní důvod nepřípustný (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2019, Tàpias v. Rada, T-527/16, EU:T:2019:856, body 64 a 65 a citovaná judikatura). Žalobní důvody vycházející z porušení článků 100 a 102 finančního nařízení z roku 2018 jsou tedy nepřípustné.

34 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobní důvod vycházející z porušení článků 98, 100, 101 a 102 finančního nařízení z roku 2018 musí být zamítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedodržení přiměřené lhůty

35 Žalobce tvrdí, že v případě, že je použitelné finanční nařízení z roku 2012, které nestanoví lhůtu pro sdělení výzvy k úhradě, Komise porušila povinnost dodržet přiměřenou lhůtu a zásadu právní jistoty, která jí brání v neomezených průtazích s výkonem jejích pravomocí.

36 Je třeba uvést, že žalobce uplatnil žalobní důvod vycházející z nedodržení přiměřené lhůty pouze podpůrně pro případ, že by se použilo finanční nařízení z roku 2012. Jak však bylo uvedeno v bodě 25 výše, finanční nařízení z roku 2012 se na napadená rozhodnutí nevztahuje.

37 Žalobní důvod vycházející z nedodržení přiměřené lhůty tedy musí být v každém případě zamítnut.

K žalobním důvodům vycházejícím z porušení zásady řádné správy a povinnosti jednat s náležitou péčí

38 Žalobce tvrdí, že skutečnost, že s ním Komise před přijetím napadených rozhodnutí předem nekomunikovala o způsobu inkasa pohledávky, představuje porušení zásady řádné správy a povinnosti jednat s náležitou péčí. Zejména nebyl dostatečně informován o důvodech, které vedly k započtení pohledávek, o splátkovém kalendáři nebo o možnostech splátkového kalendáře na splacení jeho dluhu. Žalobce je rovněž překvapen, že Komise nakonec chtěla provést inkaso své pohledávky během dvou let poté, co s jejím inkasem čekala šest let.

39 Komise tvrdí, že zohlednila jak použitelná ustanovení, tak zájmy žalobce, když zvolila způsob inkasa formou přiměřeného započtení během přibližně dvou let, a to s ohledem na plat dotčené osoby. Žalobce navíc neuplatnil konkrétní zájem na zvláštním splátkovém kalendáři svého dluhu. Pokud by tomu tak bylo, Komise byla připravena splátkový kalendář upravit.

40 Je třeba uvést, že v e-mailu schvalující osoby ze dne 1. dubna 2022, kterým byl zamítnut návrh na zrušení výzvy k úhradě ze dne 3. března (viz bod 4 výše), který předložil sám žalobce, byl žalobce vyzván, aby se obrátil na útvary Komise ohledně podmínek splacení svého dluhu. Ze spisu však nevyplývá, že by žalobce takové kroky podnikl, ani že by spontánně začal tento dluh splácet, ať už před uplynutím lhůty k zaplacení dne 19. dubna 2022, která byla stanovena v uvedené výzvě k úhradě, nebo po této lhůtě. Za těchto okolností účetní Komise tím, že postupoval na základě započtení z platu žalobce nebo náhrad výdajů, jak vyžaduje čl. 102 odst. 1 finančního nařízení z roku 2018, a tím, že bez dalšího přijal splátkový kalendář v délce přibližně dvou let, který ponechává žalobci k dispozici přiměřený příjem s ohledem na výši jeho platu, neporušil při přijímání napadených rozhodnutí ani zásadu řádné správy, ani povinnost orgánů jednat ve vztahu ke svým úředníkům s náležitou péčí.

41 Žalobní důvody vycházející z porušení zásady řádné správy a povinnosti jednat s náležitou péčí tedy musí být zamítnuty. V důsledku toho je třeba návrhová žádání směřující ke zrušení zamítnout.

K návrhu na vrácení

42 Žalobce tvrdí, že mu napadenými rozhodnutími vznikla majetková újma odpovídající celkové výši srážek, které mu byly provedeny, tedy ve výši 24 092,59 eura. Požaduje zaplacení této částky spolu s úroky z prodlení ode dne vydání každého z napadených rozhodnutí a vypočtenými způsobem uvedeným v jeho návrhových žádáních.

43 Komise zpochybňuje protiprávnost napadených rozhodnutí, a tedy i jakoukoli újmu.

44 Vzhledem k tomu, že žalobní důvody směřující ke zrušení napadených rozhodnutí byly zamítnuty, nemůže návrh na uložení povinnosti Komisi vrátit inkasované částky v žádném případě obstát, aniž je třeba zkoumat přípustnost takového návrhu. Návrh na vrácení, a tudíž i žaloba v plném rozsahu, musí být proto zamítnuty.

K nákladům řízení

45 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedenému náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) HG se ukládá náhrada nákladů řízení.

Porchia Jaeger Madise

Nihoul Verschuur

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. října 2024.

Podpisy